

ingen håber vil komme – vil føre samme politik. Jeg tror i virkeligheden, at der er en bred enighed herom.

Beslutningsforslaget dækker et hul, som der er enighed om, der muligvis kan opstå. Der er så uenighed om, hvorvidt det er nødvendigt at dække hullet.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Som jeg har hørt en lang række ordførers forklaringer om det her forslag, så har disse gået på, at de egentlig støtter det, der står, men alligevel afviser forslaget.

Det har vi hørt før, når der har været fremsat forslag her i Folketinget. Det skal vi så også høre i dag. Jeg kunne ikke tolke bl.a. den socialdemokratiske ordfører på anden måde, end at det, man sagde, var, at man var enige i forslaget, og derfor stemmer man imod. Det har vi oplevet før.

Dansk Folkeparti har en anden konklusion: Vi er enige i forslaget, og vi stemmer for. Det er forskellen. Vi synes rent faktisk – og det har flere ordførere også været inde på – at regeringen har taget stilling til spørgsmålet om Rådets forordning om indførelse af en interventionsmekanisme over for Kommissionen, og vi er meget enige med regeringen i, at det skal afvises. Det er den ene del af det.

Den anden del af forslaget er så spørgsmålet om EF-Domstolens dom i sagen mod Frankrig, som vi ikke vil finde os i kan komme til at danne præcedens for fremtidige sager, som også kunne have en relevans for Danmark. Det er den anden del af Enhedslistens forslag, og den del kan vi selvfølgelig også tilslutte os. Det grundlæggende er jo, at hvis vi politisk er enige om at afvise den her forordning, så bør vi jo også være enige om, at vi politisk skal have meddelt systemet, at Domstolens praksis ikke kan anerkendes.

Vi er her ved kernen i et af problemerne ved det europæiske samarbejde, sådan som det er skruet sammen nu, nemlig at man har fået sig indrettet med en EF-Domstol, som har til formål at være en integrationsdrivende faktor i samarbejdet, og som ikke er politisk styret, hvad en domstol naturligvis heller ikke skal være. Men i og med at Domstolen i forhold til danske nationale domstole har ikke bare en fortolkende rolle i forhold til vedtagne retsakter, men også en aktivistisk rolle i forhold til at præge integrationen i det europæiske fællesskab, så kommer vi ud i sådan nogle problemer,

som det, vi står med her, hvor Domstolen har truffet en afgørelse på et område, der griber ind i forhold til det, politikerne – bl.a. her i Danmark – siger de vil finde sig i.

Det er et grundlæggende demokratisk problem, vi her står med, og det er også derfor, at vi i Dansk Folkeparti har barslet med nogle tanker – som vi håber vinder tilslutning på et eller andet tidspunkt; vi ved, at vi har fæller i andre EU-lande, som kæmper for det samme – om, at vi får bremset den kompetence, som EF-Domstolen har, hvor den ikke bare er fortolkende i forhold til det, der er politisk vedtaget, men også er en drivende faktor i integrationsprocessen.

Det er noget helt, helt grundlæggende, og det er noget, som vi kunne tage en lang diskussion om, men jeg vil bare slutte af med at sige, at vi altså har den indstilling, at når vi synes, at det, der står i forslaget, er rigtigt, så støtter vi også forslaget – i stedet for at komme med en masse søforklaringer om, hvorfor man ender med at stemme nej til et forslag, som man i øvrigt siger har et rigtigt indhold.

Elisabeth Arnold (RV):

Man kan jo sige, at det er et meget aktuelt forslag, Enhedslisten har fremsat her, som handler om indgreb i strejke- og konfliktretten. Og den lange debat, vi har haft om regeringens indgreb i den igangværende storkonflikt kan jo give anledning til at stille et spørgsmål til Enhedslisten, nemlig om de overhovedet anerkender Folketingets ret til at gribe ind i strejke- og konfliktretten. For det, der faktisk er sket i dag og i går, er, at man griber ind i den sikrede strejke- og konfliktret og altså tillader sig at afbyrde det hele og sige: Nu laver vi en lov, hvorefter parterne har at rette sig.

Når det så er sagt, vil jeg selvfølgelig sige, at forslaget her er overflødig, for Danmark har i forvejen sagt nej til at støtte det forslag, som Kommissionen kom med for nogen tid siden. Heldigvis har alle medlemslande haft den samme holdning, og man kan da godt spørge sig selv i stille stunder, om Kommissionen har været helt klar over, hvad den egentlig gjorde. Den må da have været klar over, at den her bevægede sig ind på et område, som ville berøre fundamentale rettigheder i de enkelte lande, og den har åbenbart ikke helt været klar over, hvor den skulle sætte grænsen. Heldigvis har alle 15 medlemslande været klar over, at her skred man for langt ud; her gik man ind på